

THRILLER

MAGNUS JONSSON

MUŽ,
KTERÝ
SI
HRÁL
S
PANENKAMI

NENÁVIST se probouzí...

Ve Stockholmu je nalezena porcelánová panenka – mrtvá žena naaranžovaná jako krásná hračka. Policie se z nouze spojí s expertkou na šifrování a bývalou extrémní antifašistkou Linn a společně se pustí do pátrání po zvráceném vrahovi. Mezitím se ale do případu začínají nebezpečně zaplétat vlákna Linniny kontroverzní minulosti.

„Neskutečně napínavý thriller. Magnus Jonsson rozhodně umí psát a způsob vraždy je naprosto originální, úplně jiný, než o jakých jsem kdy četl.“

MAGNUS JONSSON

MUŽ,
KTERÝ
SI
HRÁL
S
PANENKAMI

Přeložila Hana Švolbová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mannen som lekte med dockor © Magnus Jonsson

First published by Modernista/Louise Bäckelin förlag, 2016

Czech edition published in arrangement with Partners

in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Hana Švolbová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-428-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-427-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-114-4 (print)

Kapitola 1

DÝCHALA MĚLCE a rychle. Tělo sebou ve spánku trhlo, jako by instinktivně cítila, že není sama. Muž, který ji pozoroval, opatrně o krok ustoupil do tmavého kouta. V pokoji se vznášela slabá vůně vanilky. Vzpomínal si na ni. Byla to její vůně. Vždy byla její součástí. Dětská vůně. U starší ženy by působila příliš vtíravě a v nejhorším případě by vyvolávala migrénu. Ale u mladé ženy tomu tak nebylo.

Zase se přiblížil a postavil se vedle ní. S těmi dlouhými světlými vlasy rozprostřenými po polštáři vypadala nepřírozeně, jako by je nechtěla mít zacuchané, až se ráno vzbudí. Toho se obávat nemusí, pomyslel si. Ruce ležely podél těla jako u panenky. Zamrzlý obrázek z filmu, němý a poklidný. Aura nevinnosti byla iluze, to už věděl. Ve skutečnosti nedávno odhalila svůj vypočítavý charakter a zničila všechno, co společně vybudovali. Byla tak chladná a tvrdá, jako byla dřív milující a vstřícná. Porušila sliby. Dohody ztratily veškerý význam. Namísto dřívější něhy byly na denním pořádku ponižující sarkasmy. Ale když pošpinila jeho city a vysmívala se mu za zády, udělala chybu. Podcenila ho. Myslela si, že ohne hřbet a bude se před ní plazit, když odhalila svou zákeřnost a podlou chamtivost.

Hrudník mu znovu zalila zlost a on se donutil k hlubokému nádechu. Nesmí se nechat ovládnout vztekem.

Musí se soustředit na úkol, který jej čeká. Když si uvědomil, že opět kontroluje své emoce, uvolnil se. Tak, jak teď ležela, byla dokonalá. Bez poskvrny. Tak ji vnímal, když ji uviděl poprvé.

Vypadalo to, že když se v noci vrátila domů, spěchala. Oblečení, svetr a podprsenka ležely pohozené na podlaze. Čekal schovaný ve svém autě před vchodem v ulici Högalidsgatan. Když dorazila domů, neměla společnost. S ohledem na její přelétavou povahu to nebylo nic, co by mohl považovat za samozřejmost. Podíval se jí do tváře. Aspoň si udělala čas a odličila se. Patrná byla jen tenká černá linka u levého oka. Jinak byla pleť vyhlazená spánkem, bez vrásek. Tak si jí uchová ve své paměti a pro budoucí svět.

Kromě vůně vanilky, která se vznášela místností, ucítil slabý závan alkoholu, něčeho sladkého, možná lékořice. Sambuca? To by na ni sedělo, pomyslel si. Měla ráda takové pití, sladké, silné a s rychlým efektem. Možná slavila, že si finančně polepší? To by každopádně bylo trochu unáhlené.

Chladně se pro sebe usmál. Oslavy měla ráda a mnohokrát se nechala pozvat na skvělou večeři do restaurací, které vybíral on. K Princovi, do hotelu Grand nebo do Gondoly. Jindy přinesl drahé šampaňské k ní domů. Několikrát chtěla pokračovat a jít tančit, ale tomu se bránil. Nikdy neměl rád diskotéky, a ještě méně kluby. Nekonečná, utahaná předehra. Hra o čas. Také to něco stojí, o tom není pochyb. Jejich dohoda tak byla lepší pro oba dva – a upřímná, protože bylo zřejmé, že se peníze dostanou na to, k čemu byly určeny. Ačkoliv to nebylo zadarmo, bylo tak snazší udržet kontrolu nad výdaji.

Trhl sebou, když žena před ním povzdechla. Opatrně o pár kroků ustoupil a několik vteřin poslouchal, jak ne-

pravidelně dýchá, než se opět zklidnila a uvelebila se na polštáři. Na chvíličku uvěřil, že se probudila a pootevřenými očima se na něj podívala, ale pak zaslechl slabounké zachrápání a vydechl.

Natáhl si chirurgické rukavice. Na tenký plast se lepil pot. Skutečnost, že pokoj vypadal tak, jak vypadal, by mu mohla pomoci. Když poprvé svolila, že ji smí navštívit u ní doma, překvapilo ho, jak to tam má zařízené – nebo spíš holé. Ložnice byla prostá a nebyly v ní vůbec žádné osobní věci. Nic nepřekáželo a nic se nemusí otřít, až bude hotov. Dokonale se hodila pro to, k čemu měla být použita. Nejenom z jejího pohledu, ale i z jeho, jak se nyní mělo ukázat. Že je ale přese všechno mladá žena, vyšlo najevo, když jindy náhodou otevřel dveře do její soukromé ložnice. Ten kontrast byl obrovský. Pokoj byl tak přeplněný osobními věcmi, že se do něj sotva dalo projít. Z nějakého důvodu však v noci neusnula tam, ale rozestlala si v ložnici, kterou běžně používala jenom pro práci. Tím mu to usnadnila.

Opatrně opět vykročil k posteli, neslyšně přecházel po koberci, ačkoliv měl na nohou těžké boty, a uchopil jeden z polštářů. Když jí ho přitiskl na obličej, napjala svaly. Nohy se začaly křečovitě chvět.

Představoval si klinicky nekomplikovaný zásah, při němž po několika minutách zemře ve spánku. Nedostatek kyslíku přiměje svaly, aby záhy přestaly poslouchat, a ona poklidně usne. Místo toho téměř okamžitě zvítězil instinkt k přežití, jakmile jí došel vzduch.

Takhle to nemělo být, honilo se mu hlavou, když ho chytila za ruce a zaryla mu nehty do kůže. Kopla ho kolenem do boku, takže zalapal po dechu, ale rychle se vzpamatoval a vrhl se na postel, takže na ženu dosedl ob-

kročmo. Stále jí pevně tiskl polštář na obličej a snažil se ignorovat její zoufalé pokusy kopnout ho do ledvin.

Rychlý pohled na hodiny. Padesát vteřin. Přesto se vůbec nezdálo, že by ji to začalo vyčerpávat. Strach a adrenalin ji nutily bojovat o život. Nejdřív ji měl uspat prášky na spaní a potom ji udusit v klidu. Nebyl zvyklý ztrácet kontrolu. Naopak. Držel rovnováhu tím, že koleny víc zatlačil na její ruce a volnou pěstí ji udeřil do břicha. Rána byla účinná. Kopance slábly, až nakonec úplně přestaly. Ruce pod jeho koleny se uvolnily.

Čekal. Tělo už bylo naprosto klidné. Poddajné a neživé jako tělo hadrové panenky. Tři minuty. Čtyři minuty. V této situaci by asi nedokázala předstírat. Ale riskovat to nechtěl.

Pět minut. Zvedl polštář. Její vyřeštěné oči na něj zíraly a v jednom koutku zahlédl síť popraskaných žilek. Sklouzl z ní a stoupl si vedle postele. Hrudník měla klidný. Přiložil prsty ke krku, ale pulz nenahmatal, tak vytáhl vlhčený ubrousek, kterým jemně setřel zbylé líčidlo u oka. Potom jí opět rozprostřel vlasy po polštáři a zalovil v kapse. Pod rukou roztáhl plastový ubrus a vyndal láhev chlornanu sodného. Párátkem opatrně zajel pod nehty a potom je vyčistil kartáčkem na zuby s tekutinou. Pomalu, téměř uctivě potom otíral její nahé tělo. Z chlorových výparů ho pálily oči. Ta doba, kdy zářila životem, mu připadala tak vzdálená.

Podíval se na ni. Oči měla nepříjemně velké a lesklé, jako emailové. Přál si, aby to celé mělo jiný konec, kdyby to bylo možné, ale to bylo ztracené už od začátku. Ona to rozhodla za ně oba, bez jeho vědomí. Už neměl na vybranou.

Zanechal ji tam a odešel do kuchyně. Ve dřezu stály dva prázdné hrnky od čaje. Posadil se na odřenou židli,

kteřá kdysi bývala světle modrá a spíš by patřila do nějaké staré chalupy. Zděděná, nebo koupená na bleším trhu. Sedával na ní i dřív a už tehdy přemýšlel o tom, jestli ta židle opravdu reprezentuje vkus té mladé ženy ohledně zařízení bytu. Bubnoval prsty do stolu. Nejprve tvrdě a rozhodně, skoro jako vojenský pochod. Potom změnil rytmus. Zprvu tu rychlou, pádící melodii, která jako by přicházela sama od sebe, nepoznal. Pak se usmál. Byla to úvodní píseň seriálu *Bonanza*. Kde to sakra vzal? Už to musí být věky, co ten seriál sledoval v televizi. Z nějakého nepochopitelného důvodu se tóny rozhodly vynořit s klikatých cestiček paměti právě teď. Možná jako jemná metafora vykonané spravedlnosti. Bubnoval silněji, nechal zvuk odražet od stěn místnosti a pohlédl ke dveřím do ložnice. Čekal.

Vrátil se do pokoje a opatrně tělo v posteli posadil. Velké, vystrašené a mrtvé oči se na něj dívaly.

Teď se mohl pustit do skutečné práce.

Kapitola 2

MOBILNÍ TELEFON, který ležel na kameni vedle něj, se najednou rozvibroval a vyslal do éteru necitlivou digitální melodii, která spolehlivě rozbila příjemné jarní ráno. Na tom nebylo nic divného, protože telefonáty obvykle přicházely v tu nejhorší možnou chvíli. Na druhou stranu, těch vhodných momentů bylo nyní opravdu málo, pomyslel si kriminální komisař Rickard Stenlander, který klečel u zrytého záhonu před svou nenápadnou zelenou chatkou s bílými lemy. Chatka balancovala až u vody na samém konci zahrádkářské kolonie Jižní Tanto ve stockholmské čtvrti Södermalm.

Vyzvánění prořízlo mohutné tóny znějící z reproduktorů, které stály na terase. Co se Rickarda týkalo, patřily manické rytmy americko-ukrajinské cikánské kapely Gogol Bordelo k těm věcem, které činily ráno ještě poklidnějším. Jeho sousedé s tím ne vždy souhlasili. Odložil sadbové brambory stranou, zvedl se, smetl do trávy největší kusy hlíny a s povzdechem na starém CD přehrávači ztlumil hlasitost. Mezi prsty a za nehty mu stále vězela lepivá hlína, když zvedal mobil. Neohrabaně se snažil nezamazat displej.

Očekával, že to bude nějaký telefonní prodejce, který neví, že toto je jeho první volná neděle po nespočtu týd-

nů, takže ho překvapilo, když na obrazovce spatřil Erikovo jméno. Kriminální inspektor Erik Svensson byl muž, který nikdy nebyl žádné ranní ptáče, natož o nedělích. Možná s výjimkou dní, kdy měl službu, což byl i tento případ. Skutečnost, že tak brzy volá svému nadřízenému, který má volno, svědčila o tom, že jde o něco důležitého.

Rickard pár vteřin váhal, než telefonát přijal, a zahleděl se na záliv Åstarviken, který se zrcadlil před ním. Podél vody klusal nějaký čilý běžec a směrem k Hammarby už vyplulo několik motorových člunů. Vlny za nimi vytvářely prchavé obrazce. Začínal jeden z prvních opravdu teplých dní tohoto roku a navzdory chladnému ránu už kolem poletovalo několik pomatených čmeláků a včel. Mezi chatkami ležela těžká vůně třešní. Člověk by se dal skoro na víru, napadlo ho. Kdyby se mu pořád tolik nevtírala realita.

Málokterý z Rickardových přátel nebo kolegů by jej popsal jako přírodního romantika, nebo snad dokonce zahrádkáře. Také se jednalo o nově objevenou zálibu, kterou si zatím nechával jenom pro sebe, ačkoliv některým ze svých nejbližších kamarádů prozradil – velmi vágně –, kde se občas o nedělích nachází. Nešlo o to, že by snad potřeboval nějak budovat masku machistického poldy, nebo že by se domníval, že je obecně hloupé zajímat se o rostliny, ale prostě jenom považoval pěstování za něco, o čem nemusí mluvit. Bylo to něco, co se dělá. Práce, která vyžaduje jisté praktické úsilí, aby se později do velké míry vykonávala sama, a nebylo potřeba ji analyzovat, vytvářet hypotézy a vést o ní diskuse.

Při povrchním pohledu byla v pěstování podivuhodná jednoduchost, která ho lákala a tak radikálně se lišila od těch často složitých procesů v policejním vyšetřová-

ní. Člověk něco zasadí a pak se starají živly: země, voda a slunce. Souhra, která vypadá jednoduše, ale zároveň tvoří základ pro samotný život. Rickarda, který se tak často setkával se smrtí, naplňovala uspokojením skutečnost, že pomocí několika semínek a brambor může přispívat k životu.

Další pronikavé zazvonění ho vrátilo zpět do skutečnosti. Podíval se na rozhrabanou hlínu u svých nohou a na čekající finské brambory Timo s fialovobílými klíčky. Cítil, že to potrvá, než bude s prací hotov.

„Haló, tady Rickard Stenlander, dobré slunečné ráno ze zákoutí Tanto.“

„Tady Erik. Děláš něco důležitého?“ vyhrkl Erikův rozrušený hlas.

„Dobré ráno. Nedělám vůbec nic důležitého, to je totiž smysl toho, hrabat se v neděli v zemi na zahrádce. Nemusíš dělat nic důležitého. Ale zrovna dneska musím zasadit brambory, jestli chci někoho pozvat na rané brambory k úhoři, sledům a kořalce na letní slunovrat. A myslím, že se shodneme, že především kořalka je důležitá,“ odpověděl Rickard, který věděl, že Erikova definice volna je směsicí večírků, dívek a posilování.

„Fajn,“ netrpělivě pronesl Erik. „Potřebuju s něčím pomoci. Musíš se na něco podívat.“ Zaváhal. „Jde o takovou instalaci, myslím, že to tak můžu nazvat. V jednom bytě na ulici Högalidsgatan, číslo 46.“

Rickard z Erikova hlasu poznal, že to je vážné.

„To je vedle té kavárny?“

„Přesně tak. Hned vedle Dello Sportu. Měl bys tu být za pět minut.“

Zhluboka se nadechl.

„Jasně, už vyrážím.“

Pocit klidu, který před chvilkou prožíval, zmizel. Věděl, že Erik by nevolal, kdyby opravdu nešlo o nic důležitého. O něco horšího než obvyklé utrpení, s nímž se setkávali.

Vyrazil k malé zelené chatce, kterou jeho otec kdysi postavil s koutkem na spaní, ačkoliv stanovy výboru zahrádkářské kolonie tehdy nedovolovaly přespávání. Zesílil hlasitost reproduktorů, protože si chtěl vyslechnout konec písničky, a pak je přemístil pod kuchyňský stůl v chatce, aby nebyly vidět oknem. Před domkem vrhl pohled do zrcadla nad venkovním umyvadlem. V porovnání s hudbou on sám zrovna zábavně nepůsobil. Polodlouhé tmavě blond vlasy, které si stříhal sám. Staré džíny, seprané triko a sešlapané tenisky. Ani punkové retro, ani södermalmský vintage styl. Jenom nuda. Nicméně měl přece v plánu volný den na zahrádce. Ačkoliv ani jinak se neodíval nějak rafinovaně.

Kdyby někdo těsně předtím procházel kolem plotu jeho zahrádky, mohla by jej ta zvláštní situace překvapit. Muž ve středním věku, kriminální komisař, který stojí mezi bramborami a vysázenou mrkví a poslouchá nepochopitelný klezmer punk. To by jistě narušilo představu mnohých lidí o tom, jak by se měl chovat pravý majitel chatičky v zahrádkářské kolonii. Možná se ve stanovách uvádí něco proti hlasité hudbě, napadlo Rickarda – ale rozhodně to nehodlal kontrolovat. Co se jeho poněkud podivného hudebního vkusu a fanatického zájmu především o starý punk týkalo, byl svolný přiznat, že se pravděpodobně odchyluje od průměru. Ve většině ostatních věcí si naopak nejčastěji připadal jednoduše obyčejný.

Ten extrovertní rebel, kterým býval v dospívání, už dávno zmizel. Byl sešlý a bez jiskry. Ne že by ho to zlobilo nebo mu to chybělo. Patřilo to do jiné doby. Život obyčej-

ného Švéda mu vyhovoval. I jeho práce. Ačkoliv všechnu tu hrůzu, s níž se při svém povolání setkával, začal vnímat tíživěji, když se mu před pěti lety narodilo dítě. Syn Elvin byl nicméně to, co ho povzbuzovalo. To, co mu do života přinášelo radost a štěstí, i když by byl rád, kdyby se vídali častěji než jednou za dva týdny.

Byl spokojený i v bývalém manželství s Mariannou. Až později si uvědomil, co všechno nefungovalo. Věci, které mu měly být dávno zřejmé. Všechny přesčasy. Práce o víkendu. Mimořádná povolání do služby. To on měl hlavní zodpovědnost za vyšetřování. Když se něco nepovedlo, nemohl obviňovat nikoho jiného. Ovšem to, že si ho vážili v práci, byla pro jeho rodinu malá útěcha. Přišly spory. Mnohokrát. Občas se jim to snažil vynahradit. Hezky strávený čas se synem. Večeře. Domníval se, že jsou s Mariannou rovnocenní aspoň v kuchyni. Posléze zjistil, že ona to tak neviděla – a měla pravdu. V domácnosti to zvládla s těstovinovými saláty a sendviči, když jel syn na výlet, s rychlými večeřemi v podobě masových kuliček nebo špaget a všemi dalšími recepty, které z nedostatku času nebyly ani inspirativní, ani kreativní nebo luxusní. On sám se ve svém volnu pouštěl do velkých projektů s dlouhým vařením, do marinovaných ryb či solených nových brambor. Všechno promyšlené a doplněné vínem nebo sezonním pivem. Opulentní večeře byly oblíbené mezi přáteli a Rickard pochopil, že přispěly k prohloubení propasti mezi ním a jeho ženou. Při večeřích šlo o jeho ego a uspokojení, nikoliv o rovnocennost. Propast mezi všedními dny a těmi vzácnými událostmi, kdy byl opravdu doma, se nakonec prohloubila až moc.

Znovu zabouchl, zaklapl petlici nahoře na dveřích a zamkl těžký visací zámek. Slunečné nedělní květnové ráno

bylo zřejmě ta nejhorší doba, kterou by si někdo mohl vybrat pro vloupání, když jsou všude kolem zahrádkáři a pilně sázejí. Ale příležitostní zloději, kteří se potulují po okolí, nebyvají právě velcí taktici.

Vyrazil k parku Tantolunden a vzal to zkratkou přes rozhlehlou louku. Zatím se do trávy usadily hlavně rodiny s dětmi. Vydrží-li však počasí, budou bez ohledu na den v týdnu travnaté svahy obléhat stovky lidí – především mladých – s taškami plnými vlažného piva Norrlands Guld a cideru Kopparberg. Už teď zahlédl skupinku skinheadů, kteří obsadili jednu z dřevěných laviček v parku. Kdy se vrátili? podivil se. To už je let, kdy se člověk naposledy setkával s oholenými hlavami a martenškami s kovanou špičkou. V současné době nosí rasisté spíš obleky a mají plné ruce práce s tím, aby v soutěži Eurovize nebo v televizním přenosu svátku svaté Lucie směli vystupovat pouze etničtí Švédové. Zároveň byl nucen si přiznat, že ani okruh jeho známých nebyl ušetřen osob s podobnými názory. Jistá část skinheadů z radostných devadesátých let převlékla kabát a – světe, div se – dala se k policii. Jako ten idiot *Strejda Modrý*, blogger od policie v Malmö, který píše o tom, jak pohrdá ženami, homosexuály a přistěhovalci.

Nejvíc ho štvalo, že by si lidé mohli myslet, že Rickard a jeho kolegové sdílejí to zapšklé hodnocení, které *Strejda Modrý* šíří po internetu. Věděl, že pod vlivem médií dokáže veřejnost rychle odsoudit policii za názory, které vyjadřuje několik černých ovcí. Takhle může žít obraz omezeného machistického policajta mávajícího obuškem pořád dál. Ještě štěstí, že jako protiváhu dosadili do křesla policejního ředitele člověka, který byl starý punker.

Rickard prošel kolem stanice metra Hornstull. Instalace, pomyslel si. Co v tom bytě Erik vlastně našel? Jeho kolega se obvykle vyjadřoval přehnaně dramaticky, ale tentokrát to bylo spíš naopak. Provokující umělecké dílo, nebo o co vlastně šlo, nenaznačovalo nic vážného. Přesto zněl Erik v telefonu nervózně.

Kapitola 3

KDYŽ RICKARD dorazil k číslu 46 v ulici Högalidsgatan, zjistil, že vchod skutečně leží vedle Café Dello Sport na rohu s ulicí Pålsundsgatan. Nebýt dvou švédských policijních vozů zaparkovaných před domem, člověk by si na chvíli mohl myslet, že se ocitl v Itálii. Majitel kavárny seděl na ulici u jednoho z nerezových ocelových stolků společně s několika přáteli a před nimi byly rozprostřené růžové stránky sportovní rubriky *La Gazzetta dello Sport*. Slabě tu voněl olivový olej z opečené bruschetty. Slunce zahřívalo oprýskanou omítku cihlových zdí.

Erik stál u vchodu a čekal. Zjevně měl v to dnešní pohotovostní ráno naspěch a z domova odešel, aniž se převlékl. Navlečený v tom nejpytlovitějším a nejširším hiphopovém oblečení, které vlastnil, vypadal podle Rickarda – navzdory svým pětatřiceti letům – jen o krapet starší než školáci, kteří se po večerech scházeli v Tanto. Nechyběla ani pubertální kšiltovka značky Fubu se zlatou nálepkou na kšiltu. Díky tomu oblečení, tmavé pleti a rošťáckému úsměvu vypadal Erik jako tajný policista ze seriálu *Špína Baltimoru*. Rickard věděl, že Erik chce, aby ho ostatní brali jako kluka, který prožil tvrdé dětství v nějakém ghettu na jihu Los Angeles, ačkoliv nic nemohlo být vzdálenější pravdě.

Koutkem oka zahlédl Erikův zrezivělý oldsmobile, špatně zaparkovaný v ulici Pålundsgatan, což znamenalo, že tu někde museli být také uniformovaní policisté, kteří dorazili v policejních vozech. Oldsmobile byl další originální gangsterský atribut, kterým se Erik – očividně inspirovaný filmy *Hra* a *Veřejný nepřítel* – ve volném čase pyšnil.

Erik na něj pokývl hlavou.

„Myslím, že tohle tě bude zajímat víc než sázení brambor. Sotva se to dá označit za rutinní záležitost.“

Ukázal mu cestu do dvora. Skoro se zdálo, jako by to tu někdo nainscenoval pro natáčení remaku *Děti ulice* nebo nějaké frašky ze třicátých let i s pitoreskními originály. Po písčově zbarvených a špinavě šedých zdech se plazil břechtan, uprostřed dvora stálo klepadlo na koberce a špičatý černý litinový plot držel děti stranou od protějšího dvora. V jednom rohu stála slučaná kůlna, v níž kdysi pravděpodobně bývaly suché záchody.

Rickard následoval Erika na schodiště. Ve druhém patře hlídal před dveřmi mladý policista. V obličejích měl nádech šedozelené barvy a zdálo se, že mu opravdu není dobře. Kyselý vzduch na schodišti prozrazoval, že ten muž právě zvracel. Rickard v něm poznal jednoho z nováčků. Krátce pokývl hlavou, natáhl si na boty návleky a vešel před Erikem do bytu přes hromadu tenisek, lodiček, pantoflí a kozaček, navršenou v předsíni. Na háčcích visel kabát a několik mikin a on už tady poznal, že něco zřetelně vybočuje z normálu. Z jedné místnosti zářilo silné bílé světlo v ostrém kontrastu vůči nažloutlému slunečnímu svitu, který pronikal okny.

„Jdi za tím bílým světlem, doprava,“ slyšel za sebou Erika.

Obvykle si Rickard na místech činu připadal ostřílený a za těch dvacet let, kdy pracoval u sboru, už viděl nepočítaně krve, smrti a utrpení. Přesto nevědomky ucukl, když vstoupil do místnosti s bílým světlem. Ve scéně, kterou spatřil, bylo něco propracovaně odporného a umělého.

Na posteli v pokoji, zřejmě ložnice, seděla žena. Hlavou se opírala o několik růžových polštářů navršených u čela postele. Pohled bez života upírala na protější zeď. Na sobě měla kalhotky, jinak byla nahá. Tělo se nepřírodně lesklo v ostrém světle ze dvou reflektorů, které stály po stranách postele. Skoro jako by se v teple těch světél potila, ačkoliv tak to být nemohlo. Byla nalíčená a skoro se zdálo, že je potřená emailem. Také tělo mělo krásný, takřka nablýskaný lesk, který se nehodil k ochablosti, kterou mrtvá těla běžně vykazují. Vypadalo to, jako by nechtěla přijmout svou smrt a místo toho se připravila na večírek.

Z kontrastu mezi nalíčeným mladým obličejem a leskem a tím bezvládným mrtvým tělem se Rickard otrásl odporem.

„Do prdele, měl jsi pravdu. Tohle je vážně na hlavu.“

Porcelánová panenka, proletělo mu hlavou. Vypadala přesně jako staromódní porcelánová panenka, ovšem bez krinolíny. Rty té ženy byly nalíčené silnou vrstvou rtěnky. Našpulená pusa s ostrými konturami. Vypadalo to, že obličej je lehce bíle zapudrovaný. To byla sotva její vlastní volba. Stejně tak vlasy. Světlé prameny byly zkadeřené a vyčesané do culíků sepnutých nejspíš světle modrou hedvábnou stužkou. Nebýt toho nahého těla, hodila by se do nějakého výpravného dramatu. Nebo by mohla patřit k nějaké groteskní sbírce panenek v hororu.

„To je hrůza. Nikdy jsem neviděl nic podobného. Jasně

že se setkáváme s řadou narušených lidí. Ale tohle stejně patří k tomu nejhoršímu. Kdo sakra může udělat něco takového?“

Odvrátil zrak.

„Nenašel jsi žádnou zprávu? Nějaké vysvětlení?“

Erik zavrtěl hlavou.

„Nic. Ale souhlasím. Musel tu být někdo, kdo je fakt cvok. Totální blázen. Z toho, co jsem zatím viděl, to vypadá, že po sobě nenechal žádné přímé stopy.“

„Kolik jsi toho stihl projít?“

„Skoro nic, jenom jsem se rychle podíval po bytě. Chtěl jsem počkat na tebe. Taky jsem stihl oběhnout sousedy, ale nejspíš není nikdo doma.“ Erik pokývl hlavou směrem k posteli a ušklíbl se. „Někdo ji zřejmě potřel nějakým lakem na nábytek nebo na podlahu. Nenašel jsem ale žádné plechovky ani štětec.“

Došel k posteli a ukázal na kapky patrné u nohou té ženy. Rickard ho následoval.

„Do hajzlu.“ Zvedl se mu žaludek. Skvrny na prostěradle se leskly, jako by z těla, které sedělo opřené na posteli jako nějaká oběť, odkapával tuk. Rickard se zhluboka nadechl, přestože nechtěl vdechovat mnoho zatuchlého vzduchu, a naklonil se k té ženě.

„Třeba nebude možné určit, kdy zemřela, podle teploty těla. Teda jestli ten lak zadržuje teplo. Uvidíme, co na to technici.“

Dřepl si a ukázal na několik malých modrozelených skvrn na krku a uších.

„Pravděpodobné ale je, že byla nejspíš zavražděna někdy v noci, soudě podle velikosti posmrtných skvrn. A po stranách krku asi není žádný lak, takže by neměl mít vliv na to, jak vypadají.“